

[Indenrigsministeren]

nogle ordninger, der økonomisk er langt mere vidtgående. Hvis man endelig skal følge den tankegang, må man sige, at en langt mere vidtgående økonomisk støtte til at vende tilbage i endnu højere grad ville være at lægge pres på de pågældende. Der er en manglende logik i den måde, der argumenteres på, og derfor er det nødvendigt, at vi ser dette forslag præcis som det, det er: en rejsehjælp for en begrænset gruppe. En hjælp til lige at komme over den form for problemer, der nu engang er i forbindelse med etablering i et andet land, men ikke en løbende forsørgelse ud over det, der i øvrigt i forvejen ligger i de sociale overenskomster, vi har indgået.

Jeg er glad for forståelsen for, at der skal laves nogle særlige regler for unge indvandrere, sådan at de ikke bliver bundet af det valg, som deres forældre træffer på familiens vegne. Og når jeg gerne vil notere det som noget positivt, er det, fordi sandheden om alt dette jo samtidig er, at der er en lang række unge indvandre-re – altså andengenerationsindvandrere, der er født her i landet, som er velintegrerede, taler dansk og er i gang med en dansk uddannelse eller har den hensigt efter en velgennemført skolegang – som naturligvis ikke skal være bundet af deres forældres valg.

Endelig vil jeg gerne sige lidt mere overordnet om dette forslag, at det måske også er specielt velegnet til en noget mere dybtgående diskussion – også i forhold til indvandrer miljøet – af, hvad det egentlig er, man mener, når man taler om, at alle skal være lige for loven. Jeg har forstået på de tanker, der har været fremme fra repræsentanter for Indvanderrådet, at det, man ønsker dér, er en helt særlig form for pensionsydelse, altså en særlig indvandrerpension, som man skulle have, når man var over 50 år, og som skulle være på et andet niveau end det, man får som invalidepensionist i Danmark.

Den debat synes jeg bestemt vi skal tage, men jeg vil gerne på forhånd sige, at det er en tankegang, jeg er afvisende over for. Det skal være sådan, at man er lige for loven også i henseende til sociale ydelser, og det må naturligvis også gælde indvandrere. Derfor mener jeg principielt, at tankegangen om, at vi skulle lave en særlig løbende pensionsordning for indvandrere på andre niveauer end dem, danskere får, er forkert, og det er under ingen omstændigheder det, der er lagt op til her.

Når jeg alligevel vil nævne det, er det, fordi der i Indvanderrådet er meget stærkt delte meninger om dette forslag. Der er bestemte kredse i Indvanderrådet, som siger, at eftersom det, de vil have, er en løbende social ydelse, der gør det muligt at blive pensioneret i hjemlandet eller i Danmark efter eget valg, men på en helt anden sats end den, man i øvrigt har for danskere, kan de ikke godtage det foreliggende forslag. Jeg kan til gengæld ikke godtage den tankegang, der ligger bag en helt speciel pensioneringsordning på nogle til lejligheden helt anderledes sammensatte satser, for det ville være et helt afgørende brud med den måde, hvorpå vi i øvrigt tilstræber lighed for loven for alle, uanset hvilken etnisk oprindelse de har.

Dette være derfor sagt for at understrege, at der her er tale om en rejsehjælp, ikke om en løbende forsørgelsesordning i det land, som man eventuelt vil vende tilbage til.

Jeg ser frem til, at vi får nogle spændende meningsudvekslinger om forslaget både i den offentlige debat og under udvalgsarbejdet med henblik på, at vi kan vedtage forslaget inden sommerferien.

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu skal man vel ikke principielt være ked af at få et ministersvar på noget, man ikke har spurgt om, hvis man i øvrigt får svar på det, man rent faktisk har spurgt om, men det har jeg ikke.

Jeg er for det første fuldt ud klar over, hvad baggrunden for lovforslaget er, nemlig at man vil imødekomme et ønske om at komme tilbage til det oprindelige hjemland blandt visse indvandrere, som imidlertid er blokeret i at realisere dette ønske på grund af økonomi, således at økonomien er det eneste, der binder dem til Danmark.

Men det, jeg spurgte om, var: Hvorfor er man netop landet på en kontantydelse svarende til tre måneders bistandshjælp? Hvad er begrundelsen? Har man nogle erfaringer, som tilsiger, at det er det, der skal til, eller er det et forsøg ud i det blå, som kan afstedkomme, at man på et senere tidspunkt fremsætter et nyt lovforslag med henblik på at få beløbet forhøjet, fordi der ikke har været så mange, der har syntes, at de tre måneders kontanthjælp var nok?